

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3131/2017
31.10.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Снежана Станић, адвокат из ..., против туженог ББ ДОО са седиштем у ..., кога заступа Милорад Тешић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 број 261/2017 од 18.09.2017. године, у седници већа одржаној дана 31.10.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 број 261/2017 од 18.09.2017. године и Основног суда у Нишу П1 број 323/16 од 22.09.2016. године, у другом, трећем и четвртном ставу изреке и предмет се враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 број 323/16 од 22.09.2016. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено је као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број .. од 31.07.2014. године. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужили на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа исплати износ од четири зараде коју би тужила остварила у јуну месецу 2014. године, као месецу који је претходио месецу у коме је тужили престао радни однос. Трећим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужене којим је тражила да се тужени обавезе да је врати на рад и призна јој сва права на основу рада. Четвртим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 број 261/2017 од 18.09.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 број 323/16 од 22.09.2016. године у другом, трећем и четвртном ставу изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану ревизију у оквиру овлашћења из члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...87/18), и утврдио да је ревизија основана.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку који је претходи доношењу правноснажне пресуде, тужилца је била у радном односу код туженог и обављала послове и радне задатке Дана 31.07.2014. године, решењем број .. тужилци је отказан уговор о раду због повреде из члана 48. став 1. тачка 4. и члана 55. Правилника о раду, а нарочито недоласка на рад без оправданих разлога, у дужем временском периоду. Тужилца у периоду од 27.02.2014. године па до дана доношења решења није долазила на посао. Дана 27.03.2014. године тужени је донео одлуку о привременом удаљењу тужилца са посла закључно са 04.04.2014. године, јер је неоправдано изостала са посла од 27. 28.02. и 01.03.2014. године, и свој изостанак није оправдала. Тужилца се упознала са садржином наведене одлуке, али је одбила да прими исто и потпише пријем, о чему је тужени сачинио службену белешку и дана 28.03.2014. године наведена одлука је истакнута на огласну таблу. Тужилца се након 04.04.2014. године није јавила на посао. Одредбом члана 48. став 1. тачка 4. Правилника о раду туженог предвиђено је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени не поштује радну дисциплину, тј. ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, а одредбом члана 53. прописано је да повреду радне дисциплине и понашања услед кога запослени не може да настави рад код послодавца, у смислу члана 48. став 1. тачка 4. представља не долазак на посао дуже од два радна дана узастопно, из неоправданих разлога или више од пет дана, са прекидима, у току календарске године. Пре доношења решења о престанку радног односа, тужилци није уручено упозорење сходно члану 180. Закона о раду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да је тужилци отказан уговор о раду решењем од 31.07.2014. године, у време када је ступио на снагу Закон о изменама и допунама Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.75/14) од 21.07.2014. године, који у одредби члана 191. став 7. прописује да ако суд у току поступка утврди да је постојао основ за престанак радног односа, али да је послодавац поступио супротно одредбама Закона којима је прописан поступак за престанак радног односа, суд ће одбити захтев запосленог за враћање на рад а на име накнаде штете досудиће запосленом износ до шест зарада, по слободној процени. У ставу 8. истог члана прописано је да се под зарадом из става 7. овог члана сматра зарада коју је запослени остваривао у месецу који претходи месецу у коме је престао радни однос.

Закључак нижестепених судова не може се прихватити као правилан јер у радном праву, нашта се ревизијом основано указује важи начело да се на дисциплинску одговорност примењује онај закон који је важио у време извршења повреде радне обавезе и радне дисциплине.

Стога је на спорни однос странака, требало применити Закон о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/2005), који је био на снази до ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.75/14), а као правне

последиче изостанка упозорења и непоштовања процедуре приликом доношења решења о отказу уговора о раду дефинише на битно другачији начин.

Овакво правно становиште изложено је у Одлуци Врховног касационог суда Рев2 број 603/2015 од 25.11.2015. године у погледу примене Закона који је важио у време извршења повреде радне обавезе или радне дисциплине.

На основу изложеног Врховни касациони суд је применом члана 416. став 2. ЗПП, донео одлуку као у изреци решења.

Укинута је и одлука о трошковима поступка, јер зависи од коначног исхода спора.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић